

mohu, musíte vzítí také máslo), a když Š. namítl, že potřebuje tvaroh a že máslo je pro něho drahé, prohlásila opět, že bez másla tvarohu neprodá. Již pouhým, kategoricky projeveným prohlášením prohřešila se obžalovaná proti zákazu zákona a nemůže trestnost jednání jejího odčinití okolnost, že pak před strážníkem dala na jevo ochotu prodati tvaroh. Právní posouzení věci nalézacím soudem je proto bezvadné a není podkladu pro dovolávání se důvodu čís. 9 b) Šu 281 tr. ř. pro beztrestnost z té příčiny, že obžalovaná chtěla odmítnutému koupěchtivému tvaroh poskytnouti. Namítá-li stížnost, že v době spáchání činu byly poměry úplně jiné, nežli v době, kdy zákon o lichvě vešel v platnost, kdy panovala nouze o potraviny, kdežto dnes je jich nadbytek, a že tedy použití Šu 13 zákona o lichvě není na místě, poněvadž ratio legis, která vedle k ustanovení Šu 13 lich. zák. odpadla, dlužno na to jednak odvětití, že nezrušenému dosud zákonu dlužno i nyní zjednatí plnou platnost, jednak podotknoutí, že samotný čin obžalované nasvědčuje přesně tomu, že nevrátily se ještě zcela normální poměry a že je dosud zapotřebí ochrany spotřebitelstva před nesolidním způsobem obchodování.

Čís. 1509.

Zákon o maření exekuce ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.

Přestupku Šu 3 zákona možno se dopustiti i při exekuci uhražovací. Pro přestupek ten nenastává dle platných ustanovení ztráta práva volebního.

(Rozh. ze dne 21. února 1924, Kr I 445/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 24. dubna 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem Šu 3 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., a vyhověl v zasedání neveřejném odvolání obžalovaného do výroku, jímž bylo vysloveno, že čin spáchal z pohnutek nízkých a nečestných a že ztrácí právo volební, a výrok ten zrušil, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Neprávem spatřuje zmateční stížnost důvod zmatečnosti dle Šu 281 čís. 4 tr. ř. v tom, že nalézací soud zamítl návrh obžalovaného, by slyšení byli svědci Jindřich Sch., Julie, Marie a Markétka K-ové o tom, že obžalovaný byl nucen zabavené prase zabítí v zájmu berního úřadu, dále by přečteno bylo potvrzení berního úřadu o zaplacení dlužné částky. Výpověďmi těchto svědků a potvrzením berního úřadu by bylo bývalo prý zjištěno, že stěžovatel nejednal v úmyslu, exekuci zmařití. Stěžovatel přehlíží, že s hlediska Šu 3 zákona o maření exekuce jde o ochranu soudních opatření proti svémocnému nakládání věcí, opatřením takovým postiženou. Toto ustanovení zakazuje prostě komukoliv, by z úředního opatření neodnímal předmětů, úřadem nebo z příkazu jeho obstavených nebo zabavených, byť se tak nedělo v úmyslu

a za podmínek Šu 1 cit. zák. Je proto úplně lhostejno, zaplatil-li stěžovatel po nucené porážce dlužnou částku, neboť i v tom případě může býti zabavení odstraněno jen úřadem. Nucená porážka však mohla by obžalovaného vyvinití jen tehdy, kdyby byl poražený prase měl pohotově k příslušnému opatření berního úřadu. Nalézací soud však zjišťuje, že obžalovaný zabavené prase před dnem dražby na svůj účet a bez vědomí úřadu prodal a orgánu berního úřadu na dotaz ani neřekl, kde se zmizelé prase nachází. Z toho plyne, že okolnosti, jejichž zjištění stěžovatel se svým návrhem domáhal, nejsou pro posouzení věci závažnými a že zamítnutí dotyčného návrhu obhájce obžalovaného nemohlo míti na rozhodnutí účinku, obžalovanému nepříznivého.

Bezodůvodnou jest i další výtku, opřená o důvod čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., že tu není skutkové podstaty přestupku Šu 3 zák. o mař. ex., poněvadž dotyčná exekuce byla exekucí k uspokojení, nikoliv exekucí ku zajištění. Při exekuci k uspokojení prý nemůže vůbec přijíti v úvahu skutková podstata přestupku dle Šu 3 cit. zák., nýbrž jen přečinu dle Šu 1 cit. zák. Že se však stěžovatel tohoto přečinu nedopustil, nalézací soud prý sám uznává. Názor ten nemá v zákoně opory. Účel, za kterým zabavení neb obstávka byla předsevzata, jest pro řešení otázky, zda je dána skutková podstata přestupku dle Šu 3 cit. zák., úplně bezvýznamným. Po stránce objektivní se ke skutkové podstatě Šu 3 zák. o mař. exek. nevyžaduje nic jiného, než svémocné odnětí předmětů, úřadem nebo z příkazu jeho obstavených nebo zabavených, z úředního opatření. Po stránce subjektivní stačí úmysl, odejmouti předmět z úředního opatření. Tyto náležitosti první soud zjišťuje způsobem formálně bezvadným. Úplně nemístně pak dovolává se stížnost rozhodnutí bývalého soudu zrušovacího ve Vídni čís. 1374 k odůvodnění tvrzení, že pouhý prodej věcí úřadem zabavených nelze považovati za odnětí ve smyslu Šu 3 cit. zák. Stěžovatel přihlíží, že rozhodnutí to výslovně předpokládá, že prodané věci byly ponechány na dosavadním místě a že prodej neměl jiného výsledku, než změnu držitele. Tyto podmínky v přítomném případě nejsou dány.

Odvolání obžalovaného směřuje proti výroku nalézacího soudu, jímž bylo vysloveno, že obžalovaný spáchal čin z pohnutek nízkých a nečestných a že ztrácí právo volební. Pro výrok, že obžalovaný spáchal čin z pohnutek nízkých a nečestných, není ve zjištěních rozsudku a ve spisech opory; obžalovaný byl si jako majitel domu a mistr řeznický zajisté vědom, že odstraněním vepře nezmaří ještě uspokojení svého věřitele, a nelze se tedy důvodně domnívati, že jednal v úmyslu ziskovém. Že by byl jednal z jiné pohnutky nízké a nečestné, nevyšlo na jevo. Pokud se pak výroku o ztrátě práva volebního týče, jest tento podle Šu 3 zákona ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n., ve znění zákona ze dne 18. března 1920, čís. 163 sb. z. a n., podmíněn jednak tím, že pachatel byl odsouzen pro takový zločin nebo takový přečin nebo přestupek, pro který podle platných ustanovení nastává ztráta práva volebního do obcí, jednak tím, že byl trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných, není-li zvláštním zákonem výslovně ustanoveno, že ztráta práva volebního nastává bezpodmínečně. Přestupek Šu 3 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. není však přestup-

kem, pro který podle platných ustanovení nastává ztráta práva volebního, neboť podle druhého odstavce §u 2 zmíněného zákona jsou pouze s odsouzením pro některý trestný čin, v §u 1 tohoto zákona dotčený, spojeny nepříznivé následky, nastávající po zákonu při odsouzení pro přestupek podvodu. Scházejí tedy oba zákonné předpoklady pro výrok o ztrátě práva volebního, pročež bylo odvolání obžalovaného vyhověti a výrok odvoláním napadený zrušiti.

Čís. 1510.

Poměr zločinu podvodu dle §u 197 tr. zák. ke zločinu dle §u 205 a) tr. zák.

**Ke skutkové podstatě §u 205 a) tr. zák. stačí poškození i jen je d i -
n é h o věřitele a netřeba podvodného srozumění s osobou třetí. Zkrá-
cení věřitele jest spatřovati i v tom, že nebyl uspokojen úplně.**

(Rozh. ze dne 21. února 1924, Kr I 509/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 5. června 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 203 tr. zák., zrušil rozsudek v napadeném výroku a uznal obžalovaného vinným zločinem §u 205 a) tr. zák., jehož se dopustil tím, že dne 6. července 1920 v K. prodal své hospodářství v přibližné ceně 120.000 Kč svému synovi Josefu H-ovi s výhradou práva požívacího za 30.000 Kč bez zaplacení tržové ceny a že dne 20. prosince 1921 dal i toto právo požívací bez jakékoliv úplaty vymazati z pozemkové knihy, a že takto odstranil a zcizil součást svého jmění, by úmyslně zmařil uspokojení své věřitelky, banky M.

D ů v o d y:

Napadeným rozsudkem byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ů 197, 203 tr. zák., jehož se prý dopustil tím, že v K. v úmyslu, by úplně odňal veškeré prostředky uspokojení bance M., dne 6. července 1920 prodal svému synu Josefu H-ovi svou usedlost v ceně asi 120.000 Kč s výhradou práva požívacího za 30.000 Kč bez zaplacení ceny tržové, a dne 20. prosince 1921 dal v pozemkové knize vymazati toto právo požívací bez jakéhokoliv výkupného, že tedy Istivým jednáním uvedl v omyl odbočku banky »M.« v L., čímž tato měla utrpěti na svém majetku škodu 200 a 2.000 Kč převyšující a skutečně částkou 70.980 Kč utrpěla. Výrok ten napadá zmateční stížnost důvody čís. 5, 9 a) a 10 §u 281 tr. ř. Dlužno jí přisvědčiti, pokud uplatňuje důvod zmatečnosti čís. 10, ovšem z důvodů, jí neuplatňovaných. Předasláno budiž, že nelze rozdělit činnost stěžovatelovu, jak to činí zmateční stížnost, ježto podle zjištění rozsudečných jak prodej usedlosti, tak svolení k výmazu práva požívacího byly neseny tímž úmyslem, totiž odejmouti věřitelce veškeré prostředky uspokojení, takže v prodeji usedlosti s výhradou práva požívacího nutno spatřovati jen jednání pří-